

Procházka za sochou

Milí čtenáři putující za ostravskými sochami, dnes využijeme toho, že na nejvyšší body na Těšínské ulici se dá vyjet veřejnou dopravou. Cílem bude místo pietní, ale i - jako už tolikrát - dokladující čas, a tudíž i podněcující paměť. Hřbitovy jsou prostorem, kde postupně tlumí smutek, ale i místem přitažlivým pro zkoumání demografická, historická, uměnovědná, zapsaly se v kulturních dějinách, v historii architektury, stejně jako v tvorbě krajiny. Slezskoostravský Ústřední hřbitov převzal poslání staršího, zrušeného hřbitova v Moravské Ostravě, z nějž se stal úderem politických rozhodnutí park oddechu (na konci 70. let jako sad K. Gottwalda) a současně lokalita, kde díky ignoranci a zpuštění tehdejších mocných zanikla unikátní stavba krematoria. Mnozí z vás určitě onen původní háj, v němž se spojovala nostalgie s historií, pamatujete. Možná si vybavíte i situaci, kdy do tamního prostoru vrhly stavební stroje a v kupách hlíny nebo v jámách se povalovaly řemeslné i umělecky hodnotné litinové plastiky a jiné trosky ze zrušených hrobů.

TRASAXIII. - Slezská Ostrava ➔

Po Těšínské od kostela sv. Josefa na Ústřední hřbitov

Aby se propojila historie obou největších ostravských hřbitovů, bude zapotřebí začít cestu u farního kostela sv. Josefa. Na pilířích vstupní brány, která vede na původní hřbitov kolem kostela z počátku 80. let 18. století, se ocitly sochy **Víra** a **Osud** od **Augustina Handzela**.

V letech 1924-1925 jimi sochař doplnil architekturu brány tehdy nově založeného hřbitova v Moravské Ostravě. Jejím autorem byl Ernest Korner, s nímž se Handzel setkal už o tři roky dříve na výzdobě portiku České banky Union na Nádražní ul. Majestátní brána, obrácená do dnešní ulice 28. října, otevírala pohled na expresivně kubistickou budovu krematoria s obřadní síní - tehdy unikátní dílo architektonické i technické - podle projektu architekta Vlastislava Hofmana a ing. Františka Mencla. Pohled, jež skýtalo spojení vstupu a vlastní stavby, byl neobvykle sugestivní. Sochy schoulené

na postranních pilířích brány ztratily transferem a v novém spojení na své osudové působivosti, ale díkybohu se takto - na rozdíl od mnohých dalších hřbitovních objektů - zachovaly.

Ústřední hřbitov ve Slezské Ostravě byl založen na úbočí nad Těšínskou ulicí na počátku 60. let min. stol. mezi bývalými důlními díly Trojice, Jan Maria a Michalka až ke kótě 277 m n. m. Rozlohou přes 43 ha a lepšími hygienickými ukazateli měl nahradit pietní lokalitu v Moravské Ostravě, kde se přestalo pohřbívat v roce 1961 jak v židovské, tak v katolické části. (Hřbitov se měl likvidovat do roku 1966, termín byl pak prodloužen o další tři roky.) Ze zrušeného hřbitova měla být převezena část uměleckých děl; jejich seznam se však měnil a nakonec nebyl dodržen. Autorem projektu celého areálu včetně rozvrhu zeleně a vlastních budov na vrcholu kopce (plány jsou datovány 1960) je ostravský architekt Ivo Klimeš. Výtvarné objekty volné i spojené s architekturou vznikaly od roku 1961, nejvíce je jich z období kolem roku 1970.

Přístupovou trasu promyslel architekt od nástupu po rampě od obslužných pavilonů doprovázených dekorativní betonovou stěnou (spoluautorství I. Klimeš - V. Gajda) až po vrchol. U vstupu vztyčil sochař **Vladislav Gajda** dvanáctimetrovou **Hřbitovní stělu** (1966-1971) z mušlového vápence.

Vladislav Gajda, Hřbitovní stěla, detail, 1966-1971

Samotný materiál se zkamenělými organickými zbytky konzervuje čas. Symbolika štíhlé vertikály je stejná jako ve starověkých kulturách: nejobecněji spojuje pozemskost s kosmickou sférou, představuje transcendentno, duchovní prvek v protikladu k fyzickému. Přísnost sochařského díla změkčuje barevná **mozaika** (1966) vlevo od vstupu, jejíž autorkou je slovenská malířka, grafička a sochařka **Mira Haberernová**.

Postavy na tomto rozměrném obraze unášejí vír stejným směrem, jak postupuje příchozí. Druhý podstatný prostup na cestě k vrcholu kopce představuje monument renomovaného slovenského sochaře **Jozefa Jankoviče Řečtíanděle** (1969-1970).

Pokračování na str. 5

Síla odpuštění

„Je lepší zapálit svíčku nežli lamentovat nad tmou.“ (čínské přísloví)

Jako lékař, geriatr jsem zván také na různé besedy a přednášky. Před časem jsem byl pozván Společností senior, abych měl v jejich seniorklubu krátkou, asi půlhodinovou přednášku. Zvolil jsem problematiku „odpuštění“. Jak správně tušíte, přednáška trvala mnohem déle než avizovaná půlhodina.

Protože měla výborný ohlas, rozhodl jsem se, že téma odpuštění přiblížím i ostatním, našim milým čtenářům.

V běžném životě mnohokrát odpouštíme nedorozumění, kterému zpravidla předchází chyba v komunikaci. Příčiny jsou různé, např. nesprávné pochopení sdělovaného, dále je to předjímání myšlenek (já si myslím, že on si myslí...). Velmi často je na vině nesoustředění, nenaslouchání druhému. Nedílnou součástí každého vztahu (nejen mezi partnery) jsou konflikty. Konflikt není ani dobrý, ani špatný, záleží na prožívání a reakcích člověka. Překonaný konflikt vztah posiluje, posouvá ho dál.

Co by však nemělo být přirozenou součástí života, co nám ubližuje je zranění duše, zášť, nepřátelství. Pokud něco z toho pociťujeme, je zde prostor pro upřímné odpuštění. Mnohé napadne otázka: Proč bych měl odpouštět někomu, kdo mi tak ublížil, proč mám zrovna já udělat ten první krok? Není už to pozdě? Vždyť se to stalo tak dávno... Citát, který nám dává odpověď: „Chceš-li být otrokem nějakého člověka, nesnášej ho. Pak s tebou bude ráno, po celý den i v noci. Tenhle člověk s tebou bude také jíst a naruší tvé trávení. Zničí tvou schopnost koncentrace, zničí každou příjemnou chvíli a zbaví tě tvého drahého pokoje i radosti. Svě štěstí vkládáš do jeho rukou. Dáváš mu skutečnou moc nad sebou samým...“ (John Powell, britský skladatel filmové hudby).

Odpuštění neznamená, že souhlasíte s tím, co vám daný člověk udělal, neznamená zapomenout. Odpuštění znamená, že se zbavujete bolesti. Odpouštíte proto, že už nechcete své tělo živit hněvem, nenávistí. Odpouštíte proto, že chcete mít klid. Odpouštíte proto, že chcete být zdraví, chcete potkávat nové lidi, nové příležitosti. Na odpuštění není nikdy příliš brzy, ani příliš pozdě.

Odpuštění je proces, který má své fáze:

- 1) Prvotní reakce - vztek, překvapení nad vzniklou situací.
- 2) Zmapování situace a přijetí všeho, co k ní patří - co se stalo, jaké jsou důsledky.
- 3) Orientace v pocitech - co to se mnou udělalo, co cítím.
- 4) Snaha podívat se na křivdu nezaujatě- jak bych reagoval/a na jeho místě já? Nemám na tom také svůj díl viny?
- 5) Práce s hněvem a potřebou pomsty - opravdu chci oplácet stejnou mincí? Chci, aby se to zhoršovalo nebo chci, aby nám zase bylo dobře?
- 6) Odpuštění a obnovu důvěry - musí chtít oba!

Zvláštním druhem je odpuštění rodičům. Zní to divně, zvláště v pokročilém věku? Setkávám se občas se seniory i s lidmi mladšími, kteří se nemají rádi, pořád se podceňují, říkají, že jsou neschopní, že jsou k ničemu, jsou každému jen na obtíž. Zkušenosti psychologů a psychoterapeutů potvrzují, že mnohdy je to dáno vnitřním zraněním, mnohdy neuvědomovanou zlobou vůči rodičům (i zemřelým). Říkají, že abychom mohli uzdravit sebe, je nutno rodičům odpustit. Odpouštíme matce a otci proto, aby jim bylo dobře, tehdy to bude správně. A pak se uzdravíme. Kroky: 1) Vzpomínky na „křivdy dětství“ (*nikdy pro mě otec neměl dobré slovo, nikdy jsem nebyl/a dost dobrá*), 2) Těžké dětství rodičů (*no, ale maminka to také neměla lehké, měli bídu*), 3) Smír s rodiči (*Přijímám tě (tatínku/maminko) tak jak jsi, nejsi mi nic dlužný/á - dal/a jsi mi život, životní dar. Dej mi požehnání, abych se mohl/a mít rád/a*).

Již víme, že konflikt je přirozenou součástí života. Důležité je však konflikt řešit, nenechat zapadnout slunce nad svým hněvem. Je důležité přijmout druhého takového jaký je, vážit si jej a dokázat jej ocenit. Stejně velmi důležité je mít se rád/a a odpustit také sám/sama sobě. Na odpuštění není nikdy pozdě.

Krásné dny a klid na duši vám přeje
MUDr. Hugo Příbyl, Ph.D.

A co humor?

Babička a dědeček mají výročí svatby. Dědeček povídá: „Babi, dáme si rande jako za mlada.“ „Dobře, dědečku, tak zítra v pět před kinem.“ Druhý den čeká dědeček v pět před kinem a babička nikde, čeká, čeká, ale babička nikde. Naštve se a jde za ní domů. Tam leží babička na gauči a dědeček se jí ptá: „Víš o tom, že jsme měli dneska v pět rande před kinem?“ Babička našťvaně: „Vím, ale naši mě nepustili!“

V jedné zapadlé vesničce žil bezmála stodvacetiletý stařeček. I doslechli se to novináři a hned se u dědova domečku rojili jako včely. A ptají se dědy, jak to dělá. „Za svůj věk vděčím našemu panu doktorovi,“ skromně odvětil stařík. „Než se od něj dočkám pomoci, vždycky mě přejde umírání!“

13. 9. DEN PRO SENIORY

V průběhu roku pořádá **Zoo v Ostravě** mnoho akcí pro všechny věkové vrstvy. Díky oblibě u návštěvníků má většina z nich dnes již několikaletou tradici. Jsou to různé přednášky, soutěže a komentované krmení zvířat.

Jednou ročně se také tradičně otvírají brány zoo seniorům. Vstup pro seniory je v tento den zdarma!

Časopis SeniorTip vychází za podpory těchto institucí:

OSTRAVA!!!

OSTRAVA!!!
MORAVSKÁ OSTRAVA
A PŘÍVOZ

HAVÍŘOV

Tip na výlet za každého počasí: Procházka porubským lesem

V našem tipu na výlet se projdeme lesem, ale ochuzeni nebudeme ani o zajímavé informace. Naše cesta vede okrajovou částí městského obvodu Ostrava-Poruba. Vycházku začneme na konečné zastávce MHD - Na Vřesinské.

Z konečné zastávky se vydáme dále Vřesinskou ulicí. Asi po 300 metrech dojdeme k přírodní zajímavosti „Porubský bludný balvan“. Se svými jedenácti tunami je naším druhým největším nalezeným bludným balvanem. Porubský bludný balvan byl dovezen do Poruby v roce 1928. Umístěn byl na porubskou náves a v roce 1968 byl přemístěn na ulici Vřesinskou. V roce 1990 byl prohlášen přírodní památkou. Více se o tomto, ale i dalších bludných kamenech dozvíte na internetu, případně z propagačních materiálů, které jsou k dispozici v infocentrech.

Od bludného kamene se vydáme k říčce Porubce, přejdeme můstek a ulicí Na Návsí a V Zahrádkách pokračujeme procházkou k zahradní restauraci Myslivna. Trasa je značena modrým vycházkovým okruhem. Myslivna je oblíbená pro svou polohu a přírodní prostředí v blízkosti lesa (mezi porubským koupalištěm a kolejemi VŠB-TU). V létě i v zimě je vítanou zastávkou během procházky. Po občerstvení pokračujeme lesem kolem rozcestníku „Za myslivnou“ (stále modře značeným okruhem) k hvězdárně Johanna Palisy.

Hvězdárna a planetárium spadá pod VŠB - TU Ostrava. Pro veřejnost je přístupná od roku 1980. Sál planetária je třetím největším v ČR. Hvězdárna pořádá celoročně akce pro veřejnost a kopule hvězdárny slouží k astronomickým pozorováním. Má k dispozici dvě kopule. První je určena pro veřejnost a za jasných středních a sobotních večerů v ní probíhají tematická pozorování, zaměřená na zajímavé objekty hvězdného nebe. Druhá kopule je využívána pro odborná astronomická pozorování.

Od hvězdárny je možné pokračovat modrým okruhem přes Pustkovec až do Třebovic. My se však vrátíme zpět k rozcestníku „Za myslivnou“ a odtud pokračujeme po zelené značce lesem ke studentským kolejím a dále přes areál VŠB k restauraci Slovan.

Pozvánka na turistické vycházky s TJ VOKD Ostrava-Poruba

9.9.
Bělotín - Nejdek - Odry
8:37 ČD Svinov (14 km)

16.9.
Jilešovice - Bohuslavice - Bolatice - Háj ve Slezsku
7:46 ČD Svinov (15 km)

17.9. až 24.9.
Týdenní pobyt: Jizerské Hory

20.9.
Lužná u Vsetína - Ploština - Lidečko
7:57 ČD Svinov (18 km)

23.9.
Paskov - Řepiště - Žermanice
(12 km, Bus Havířov) - Havířov (18 km)
7:57 ČD Ostrava střed

27.9.
Horní Lipová - Nýznerovský vodopád - Žulová
6:09 ČD Svinov (16 km)

30.9.
Petřkovice - Bobrovníky - Děhylov (opékání buřtů)
9:04 Sad B.Němcové - Bus 56 (13 km)

*Tip na vycházky: Rudolf Kubica
Více info na tel. č. 602 466 856*

Povoláním stomatolog, duší sportovec a výtvarník

Někdejší kluk z Bartovic, který hrával fotbal ještě s ušitým „hadrákem“ a obdivoval téměř všechny sporty se ale sportovním šampiónem nestal. Možná, že to tak je dobře, protože spousta jeho dnešních pacientů by na tom byla se svou dutinou ústní mnohem hůř.

MUDr. Bohumil Kubíček, vždy dobře naladěný a komunikativní stomatolog se stal vlastně dokonce stomatochirurgem a po celý svůj pracovní život nevěděl „kam dřív skočit,“ jak se lidově říká...

Když vystudoval v Brně lékařskou fakultu, vrátil se zpět na Ostravsko a začal pracovat na plný úvazek na tehdejšímu zdravotnímu středisku Dolu 9. květen.

„Tato věda ale nebyla zpočátku tím, po čem bych bytostně toužil. Měl jsem přihlášku na dvě školy spojené s medicínou, ale někde v hloubi duše jsem tenkrát chtěl být hercem. Maminka však chtěla, abych dělal tak zvané nějaké „pořádné“ povolání.“

Tehdy panoval u starší generace trochu jiný a pokřivený názor na lidi předvádějící se na jevišti. Téměř všichni starí herci by to potvrdili, že si museli své milované povolání vybojovat. Tak jsem se oporou některého divadelního souboru prostě nestal,“ říká úspěšný zubní lékař Bohumil Kubíček.

Jeho druhá láska - sport - mu ale zůstala po celý život. Nejdříve hrál aktivně fotbal, a to už na vysoké škole. Po příchodu na Ostravsko celá léta zůstával jako „hráč amatér“, organizátor různých turnajů i jako oddílový lékař klubu fotbalistů Baník Havířov.

„Musím říci, že tato činnost mi přinesla mnoho radostí a odreagování od mé náročné práce. Kluci v tehdejší oddíle byli senzační a náš vztah byl kamarádský. Já jim radil snad ve všech oblastech života,“ usmívá se dnešní stále mladý pětasedmdesátník.

Kromě fotbalu pan Kubíček také obdivoval a věnoval se atletice i hokeji. A když jsme u sportování pana doktora, nesmíme zapomenout na vzpírání. Je s podivem kolik toho uměl stihnout! V roce 1969 se dal tehdejší trenérem vzpěračů v Havířově Emilem Brzskou přemluvit, aby dělal oddíl vzpěračů oddílového lékaře. A tehdejší vzpírání v Havířově něco v soutěžích místních i Evropských znamenalo. *„Se vzpěrači jsem se později dostal často i za hranice, kam jsme tehdy všichni běžně jezdit nemohli. Vzpomínky na různá mistrovství, třeba v řeckých Aténách mne při tom, když si to vše v duchu promítám, naplňují blahem...“*

Ale nehovoříme jen o sportu, který k panu doktorovi vždy bytostně patřil - deset let u oddílu vzpěračů a dvanáct let u oddílu fotbalistů se nedá jen tak přejít...

Je obdivuhodné jaký respekt a uznání si zasloužil také ve své stomatologické profesi, kterou dělal s velkým nasazením, ať už při různých operacích úst - například zlomené čelisti, anebo další nepříjemné úrazy způsobené horníkům při těžké práci na šachtě. Jak mi řekl, stal se také soudním znalcem ve svém oboru.

Svůj dosavadní život naplnil, ale stále ještě naplňuje vrchovatě i ve své profesi. Nechce zbytečně promarnit ani jediný den!

Nebudete snad věřit, ale kromě sportu jej ještě zaujaly „disciplíny ze zcela jiného soudku“. Kromě nimrodské vášně má velice úzký vztah k umění malířskému, kterému se sám už léta věnuje. Již jako student začínal kreslit obrázky tužkou, perem, pastelkami a jeho obrázky visely na zdech školy pětadvacet let. *„Později jsem zkusil akvarel a olej. Nyní mám své olejové období. Vždy jsem se inspiroval obrazy klasiků, které nesmírně obdivuji. Rád maluji krajiny, ale i zvířata, k nimž mám nějak blízko. Zkusil jsem i portréty.“*

Doktor Kubíček založil v obci Suchá u Havířova klub tamějších malířů, který už pětadvacet let nese název „Sušská paleta“. *„Bohužel se náš původní kruh zužuje, protože řada našich významných členů odchází do nenávratna. Do blízkého kruhu patřil i sochař Ota Cienciala, můj kamarád, který už také není mezi námi. A chybí mi dost... Nyní mám rád debaty se skvělým výtvarníkem, docentem Otou Dedkem.“*

Bohumil Kubíček měl v Havířově řadu výstav a určitě s nimi ještě nekončí. Jsou k potěše jeho známých i neznámých obdivovatelů.

Možná se leckdo podívá jak jeden člověk může zastat tolik činností. Ale může, když má chuť do života, trochu zdraví a pevnou vůli něco dokázat. A abych nezapomněla pan doktor ještě dobře píše, a to i básně. Svou prózu a básničky vydal už v deseti útlých knížkách vlastním nákladem pro své potěšení. Ti, kdo si je přečetli, rozhodně nejsou zklamáni.

Bohumil Kubíček prožívá svůj soukromý život naplno. Ze dvou manželství má dva syny a tři dcery. Jeden ze synů se potatil, vykonává povolání stomatologa, a tak mohl převzít tátovu ordinaci. Byl na zkušené po tři roky jako zubní lékař ve Skotsku, ale přece jen se vrátil domů, což jeho otce velice potěšilo.

Bohumil Kubíček v Galerii Spirála.

Foto: Josef Pintér

„Co bych ještě rád řekl, snad závěrem? Asi to, že mně zdejší kraj, Ostravsko, Karvinsko i Beskydy silně přirostly k srdci. Jen velmi těžko bych se stěhoval jinam, hlavně, jak se říká, na stará kolena. Mám tady mnoho prožitých let, krásných vzpomínek a také hodně přátel. Jsem tady prostě doma.“

Hana Kuchařová

... pokračování ze str. 1 - Procházka za sochou

Jde o betonový trojúhelný korpus, zapuštěný vrcholem do terénu, jehož středem prostupují stylizované, nahloučené a v profilech ostře řezané postavy. Tato druhá „brána“ znamená na cestě vzhůru jakýsi úvod do finále; člověk musí křídla objektu podejít, aby se mu otevřel pohled na cíl trasy s obřadní síní, jejíž plášť se matně leskne při západu slunce.

**Jozef Jankovič, Řeční andělé,
1969-1970**

Těsně před vrcholem stálo na levé straně další sochařské dílo - sedící postava **Smrti** (1970) od **Jiřího Babička**, kontroverzního sochaře, který byl nucen na počátku 70. let Ostravu opustit. Monumentální, vážná, majestátní socha připomínající Krále a Královnu britského sochaře H. Moora z počátku 50. let min. stol. vyjadřovala ve své pozici i umístěním definitivní finis.

Dnes ji však nenajdete, neboť po nucených opravách se socha vrátila do majetku autora. (Na původně proponovaný bronz nebyly prostředky, dvouapůlmetrová postava byla zpracována v laminátu. Model poprsí Smrti je uložen v Ostravském muzeu.)

Těsně před obřadní síní se vznášela ještě jedna plastika - kovová abstraktní kompozice od Vladimíra Janouška, která zmizela neznámo kam. Zkrátka - byla vytepaná z bronzových plátů...

I dále by bylo možno projít areál hřbitova a zaznamenat hodnotné sochařské práce, které byly přeneseny z původního místa v Moravské Ostravě. Jde například o pozoruhodný **Pomník Petra Cingra** (1921) od sochaře **Rudolfa Březy** a architekta **Josefa Štěpánka**. (Rudolf Březa se koncem 20. let minulého století podílel na zpracování části ozdobných figurálních mříží pro Novou radnici.) V náročně komponovaném figurálním útvaru se v tehdy aktuálním civilistním pojetí plastiky ozývá silný sociální tón v typu postav, jejichž zájmy Petr Cingr jako představitel Československé sociálně demokratické strany dělnické v Moravském zemském sněmu a pak v říšské radě ještě před rokem 1914 hájil.

Pomníky padlým z první i druhé světové války, sochařské práce na soukromých hrobech nebo připomínka

populárního prvorepublikového starosty Jana Prokeše jsou rovněž z těch, které unikly, na rozdíl od kubistického krematoria a dalších plastických děl, zkáze.

Slezskostravským Ústředním hřbitovem lze vskutku procházet a objevovat tam skutečnosti, které jsou součástí mnohovrstevnaté kultury města.

Marie Šťastná

Rudolf Březa, Pomník Petra Cingra, 1921

Opravy památníku byly symbolicky ukončeny v den, kdy byla Ostrava osvobozena od fašistických vojsk

Při poslední procházce za sochou naše cesta vedla mimo jiné i kolem Památníku 1. československé tankové brigády ve Slezské Ostravě. Památník jak jsme si všimli stojí u rušné křižovatky. Mimo působení povětrnostních vlivů díky tomuto velkému provozu se na něm usazují i nečistoty z okolí. Žulové desky, bronzové reliéfy i samotný tank je proto potřeba čas od času opravit, vyčistit, uvést tak zvaně "do lesku". Toto je práce restaurátorů.

Městský obvod Slezská Ostrava, na jehož území se tento památník nachází, se rozhodl letos na jaře celý památník nechat zrestaurovat.

Nelehkého úkolu se ujal sochař Mgr. A. Martin Kuchař. Spolu se svým pomocníkem se do této práce pustili. Od března do konce dubna letošního roku bylo opět vše v lesku. Kilometry spár byly znovu opraveny, nečistoty a usazeniny odstraněny. Odstraněno

bylo i sprejerské "umění" na některých částech reliéfů ostravského sochaře Augustina Handzela.

"Jsem rád, že i přes mimořádně nepříznivé počasí letošního jara se nám podařilo vyspravený a doslova naleštěný památník odevzdat v termínu do 30. dubna 2014", říká s úlevou, ale také velkou radostí nad dokončenou prací sochař Martin Kuchař.

"Poslední větší opravou a čištěním památník prošel před osmi lety. Velmi pracné bylo zejména čištění bronzových reliéfů, které bylo potřeba díky sprejům čistit mechanicky. Při konečné úpravě jsme použili speciální vosk a tak na reliéfech by už neměly nečistoty až tak moc ulpívat. Okolí památníku je moc pěkně udržované, takže je to místo, kam se člověk může vydat na příjemnou procházku", dodává Martin Kuchař. (hak)

Sochař Martin Kuchař při restaurátorské práci na Památníku 1. československé tankové brigády ve Slezské Ostravě.

Historický kalendář Ostravska

Červenec - září

1. července 1989 byla na rodném domku generála Heliodora Píky ve Štítině u Opavy odhalena pamětní deska. H. Píka, ruský a francouzský legionář, účastník 2. odboje a náčelník čs. vojenské mise v Sovětském svazu byl v květnu 1948 obviněn ze špionáže a nepřátelství k Sovětskému svazu a 21. 6. 1949 ve věznici Plzeň-Bory popraven. V roce 1968 byl plně rehabilitován.

Odhalení pamětní desky Heliodoru Píkovy na jeho rodném domě ve Štítině 1. července 1989

5. července 1914 se ve staré střelnici v Moravské Ostravě konal za účasti tisíců Čechů Slezský den. Ve vedlejší zahradě restaurace U Dubu touže dobou slavili Němci německo-slezský Volkstag. Slavnostní řečník z Vídně prohlásil atentát spáchaný 28. června 1914 v Sarajevě na rakouského následníka trůnu Františka Ferdinanda d'Este za dílo národnostního štvání.

18. července 1914 se týdeník Duch času pozastavil nad tím, že Moravská Ostrava se 40 tis. obyv. nemá říční lázně. Soukromé lázně jsou pro široké vrstvy drahé a koupání v Ostravici je nemyslitelné, neboť voda je podobná inkoustu. V nejlepším případě jsou k dispozici za 10 hal. sprchy při restauraci U Dubu, ale to je pro tak velké město nedostatečné.

22. července 1914 již čtvrtý den pokračovaly na Ostravsku česko-německé nacionální bouře. Zástupy českých lidí z Mariánských Hor, Zábřehu a Hulvák spěchaly večer do Vítkovic na pomoc chránit český majetek. Ulice vedoucí do Vítkovic byly uzavřeny policií a četnictvem. Další den byly do Moravské Ostravy, Přívozu, Vítkovic a Mariánských Hor povolány dvě setniny vojska z Opavy, dvě setniny z Těšína, další dvě z Krakova a dvě švadrony hulánů z Bílska. Vojsko bylo ubytováno ve školách.

26. července 1914 okresní hejtman v Moravské Ostravě vydal vyhlášku, kterou se nařizuje okamžitý návrat všech vojenských osob, dlících na dovolené, zotrhuje se střežení železničních tratí a při tom se povoluje užití zbraní.

28. července 1914 byla vyhlášena válka Srbsku a následující den byly zahájeny první válečné operace Rakouska proti Srbsku. V ostravských ulicích navzdory výjimečnému stavu panoval shon a kvap až do pozdních nočních hodin. Nezůstalo při pouhých rozhovorech v debatních kroužcích o pohnutých událostech. Rozléhaly se výkřiky oslavující válku a zpěv rakouské hymny. Na moravskoostravské Hlavní (Říšské) třídě před hokynářstvím Oskara Schmelze 17letý mladík vykřikl "Sláva Srbsku!" a o rakouské armádě užil potupných slov. Dostalo se mu od okolních lidí krvavé odpovědi.

31. července 1914 ráno došlo na moravskoostravském trhu k bouřlivým scénám namířeným proti hokynářkám, které skoupily od rolníků veškerou zeleninu a brambory. Ženy si nemohly nakoupit a jedna z hokynářek již od půl osmé prodávala kilo brambor za 40 haléřů (před vypuknutím války stály 10-12 haléřů). Nakupující ženy tato lichva tak rozčílila, že pořezaly pytle s bramborami, pošlapaly jí zboží a hokynářku ztloukly.

9. srpna 1914 byla podle projektu ing. G. Hermanna dokončena pozoruhodná technická stavba - tzv. říšský most v Moravské Ostravě (dnes most Miloše Sýkory). Nahradiť nevyhovující a provizorní ocelový most, který byl postaven po zřízení řetězového mostu v roce 1886. Nýtovaný most postavily Vítkovické železárny. Na svou dobu to byla natolik výjimečná stavba, že ještě po roce 1945 figuroval mezi nejzajímavějšími evropskými mosty ve skriptech posluchačů brněnské techniky.

Pohled na rozestavěný říšský most. Jeho výstavba probíhala v letech 1912-1914

12. srpna 1964 je datován zákon, podle kterého byly některé pedagogické instituty v republice zrušeny a jiné přeměněny na pedagogické fakulty. Pedagogický institut v Ostravě se stal samostatnou pedagogickou fakultou a tím byl začleněn přímo do univerzitního studia. Fakulta byla podřízena ministerstvu školství a kultury a její děkan obdržel právo rektora.

27. srpna 1964 jízdou zvláštního vlaku byl slavnostně zahájen provoz na Polanecké spoje z Ostravy-Kunčic do Polanky nad Odrou. Slavnostní vlak vyjel v 10:30 hod. dopoledne a těšil se velkému zájmu pasažérů. Za devatenáct měsíců stavby byl přemístěn jeden milión kubíků zeminy, postaveno 23 km trati, 42 výhybek a 10 velkých mostů. Do roku 1966 byla trať zdvoukolejněna a postavena odbočka na Ostravu-Svinov. Hlavním smyslem stavby bylo především zlepšení dopravních poměrů v přetíženém ostravském železničním uzlu způsobeném zejména potřebou přepravy substrátů a výrobků hutních podniků Vítkovické železárny a Nová huť.

29. srpna 1914 nastal hon za ruskými špióny. Ostravskému četnictvu byla předvedena jeptiška, kterou lidé považovali za převlečeného ruského vyzvědače, poněvadž měla velké nohy. Lidé, kteří ji zadrželi, se domnívali, že jde o převlečeného muže. V hrušovském kostele se modlil jistý dělník. Jednomu občanu se zdálo, že se nebije v prsa třikrát, nýbrž čtyřikrát. Fantazie podezřívavého občana horečně pracovala, z nábožného dělníka se stal okamžitě žid a z žida ruský vyzvědač. Nic netušící dělník byl předán četnictvu.

31. srpna 1914 v noci byli do Moravské Ostravy dopraveni první ranění z bojišť v počtu 60. Byli umístěni v hornické škole a později rozvezeni do jiných škol přeměněných na lazarety.

2. září 1914 soc. dem. list *Duch času* si položil otázku: "Jak dlouho může trvat válka?" a uvádí, že jen naivní lidé jsou toho mínění, že může trvat dlouhé měsíce, dokonce snad i rok. Podle národohospodářů je to vyloučeno, neboť by to znamenalo zruinování států a vybití statisíců, ne-li miliónů lidí. Vždyť výživa vojska stojí denně 50 mil. marek, výživa koní 4 mil., munice 22 mil., výzbroj vojska 16 mil., sanitární prostředky 2 mil. denně apod. Denně je to 216 mil. marek, měsíčně 6495 miliónů. Válka trvala 4 roky 3 měsíce a 13 dní.

2. září 1914 se v Bystrici pod Hostýnem narodil lékař Vladimír Knapěk (zemřel 19. 3. 1974 v Ostravě). Po uzavření vysokých škol nacisty strávil tři roky v koncentračním táboře Oranienburg. Studium dokončil po r. 1945 a jako specialista na ortopedii byl v r. 1951 pověřen budováním rehabilitačního ústavu pro tělesně postižené v Chuchelné, kde byl prvním ředitelem. Stál u zrodu myšlenky vybudování rehabilitačního centra a vesničky paraplegiků v Hrabyni. Jako aktivní sportovec a rehabilitační lékař prosazoval rozvoj sportu u tělesně postižených občanů, působil i jako sportovní lékař hokejistů TJ Vítkovice a fotbalistů TJ Baník Ostrava.

11. září 1914 v noci do Moravské Ostravy přibyl dosud největší transport raněných vojáků z bojišť čítající asi 750 osob. Počet zraněných na Ostravsku tak dosáhl počtu 1200. Moravskoostravské lazarety jich tolik nebyly sto pojmout a tak byli umístěni také ve Vítkovicích, Zábřehu a Přívozu.

Ranění vojáci a jejich ošetřovatelé v jednom z ostravských lazaretů

14. září 1914 vojenský polní soud v Krakově odsoudil skupinu dělníků z Moravské Ostravy pro přečin proti povinnosti veřejné služby k pěti měsícům tuhého, zotřeseného posádkového vězení. Přečinu se dopustili tím, že odmítli vyčistit vojenské vozy na přívozké železniční stanici, kterážto práce jim byla přikázána městskou radou v Moravské Ostravě podle zákona o válečných úkonech.

19. září 1914 bylo v lazaretech v Moravské Ostravě umístěno 1205 raněných mužů a 24 důstojníků. K dispozici bylo ještě asi 500 lůžek. Jelikož počet raněných stále rostl, bylo v závodní nemocnici ve Vítkovicích zřízeno dalších 500 postelí, Přívoz poskytl 100 lůžek, Mariánské Hory 140 atd.

22. září 1989 byla uvedena do provozu nová centrální požární stanice v Ostravě-Zábřehu. Centrem stanice bylo operační středisko, dále pak kanceláře, společenské místnosti, ložnice, jídelna s kuchyní, vyhřívané garáže s boxy na opravu techniky, pracoviště protiplynové služby, dílny a tělocvična.

PhDr. Antonín Barcuch

▲ **Titulní list sociálně demokratických novin *Duch času* z 25. 7. 1914 se zprávami o průběhu demonstrací, které značně vyostřily situaci na Ostravsku, v jejichž důsledku došlo k zákazu shromažďování a povoláno vojsko.**

Slezská diakonie

**15
ZÁŘÍ
PONDĚLÍ
16⁰⁰ HOD**

**MEZINÁRODNÍ DEN
ALZHEIMEROVY CHOROBY**

beseda s odborníky

**Milada Jánská, DiS
Bc. Marta Machová
Mgr. Martina Pavelková**

Rezervujte si prosím místo a dostavte se včas!
Patnáct minut před začátkem akce
nevyužité rezervace stornujeme.

KNIHCENTRUM CZ
www.KNIHCENTRUM-OSTRAVA.CZ

Dvoustránka Krajské rady seniorů Moravskoslezského kraje a jejich členských organizací

Proč ? Většina z nás slýchávala nebo stále slýchá z úst nejmenších z rodiny: „A ploc?“ - přeloženo „a proč?“ Přiznejme si, že umět odpovědět na každou a téměř souvisle pokládanou otázku tohoto typu je nad síly většiny z nás. V následujících řádcích padne pouze jedna odpověď, a to na otázku: Proč Krajská rada seniorů Moravskoslezského kraje (KRS) ve spolupráci s redakcí čtvrtletníku SeniorTip otevírá „svou“ dvoustránku?

Není tajemstvím, že KRS o svých aktivitách v kraji seniory informuje na svých webových stránkách www.ms-seniors.cz. Pravdou ovšem je, že ne každý senior umí z internetu číst nebo na něj má přístup. A to je ten hlavní důvod a zároveň odpověď na položenou otázku. Prostě chceme rozšířit okruh informovaných seniorů a to je první krok, který jsme k naplnění našeho záměru učinili. Věříme, že naše informace budou čtivé a pro čtenáře přínosné.

Připomenutí

Říká se, že neznalost neomlouvá. Ale neznalost v případě nedostatku informací neomlouvá ty, kteří je měli poskytnout. Vědomi si výše uvedeného, někomu připomeneme, ostatním předáme informaci, kdo nebo co je vlastně Krajská rada seniorů Moravskoslezského kraje.

Hned úvodem je záhodno krátce se pozastavit u termínu „rada“. Běžně se užívá, když někomu radíme (každá rada drhá), pak také při označování funkčního postavení (policejní rada) nebo jako označení zpravidla řídicího orgánu (rada vlády). V našem případě tvůrci stanov měli na mysli společenství osob, takže někomu zavádějící výraz plní toto označení.

Nutno dodat, že moravskoslezská Krajská rada seniorů (KRS) byla ustavena v květnu 2011 a je součástí celostátního systému Rady seniorů České republiky. Mimochodem, stejně jako v našem kraji pracuje dalších jedenáct krajských rad seniorů včetně Rady seniorů Hlavního města Prahy.

Při svém založení si KRS dala do vínku několik oblastí činností a aktivit, mezi něž patří pořádání celokrajských sportovních, kulturních, vzdělávacích a společenských akcí, poskytování informací o životě seniorů v kraji, hájení práv seniorů, vyjednávání za seniory a dále například ve spolupráci s regionálními seniorskými poradnami poskytovat seniorům servis v oblasti bydlení, sociální a právní.

Organizační základ Krajské rady seniorů v Moravskoslezském kraji tvoří její členské organizace a územní rady, zastupuje však zájmy a potřeby všech seniorů, kteří chtějí s KRS spolupracovat nebo potřebují řešit své problémy z krajské úrovně. Právě územní rady seniorů by v brzké budoucnosti měly převzít funkci zástupce seniorů z daného území a za seniory projednávat s městy a obcemi problémy, které případně seniory tíží.

Když se krátce ohlédneme tři roky zpět, můžeme připomenout, že jsme společně jezdili do Těšínského divadla nebo se střetávali na sportovních kolbištích.

Naopak při pohledu do blízké budoucnosti před sebou uvidíme společné akce typu - Přehlídka kulturních dovedností seniorů (září), společenské setkání u příležitosti Mezinárodního dne seniorů (říjen), akci Poznáváme svůj kraj (říjen), další část sportovních her (září - říjen) nebo např. informační kampaň ke společenské bezpečnosti seniorů (říjen - listopad).

Pro ty, kteří doposud nevědí jak se s námi na dálku spojit, uvádíme možnost s využitím portálu „Napište nám“ na webu www.ms-seniors.cz, dále též zasláním E-mailové zprávy do schránky kr-rscr.msk@klikni.cz, případně SMSkou nebo zavoláním na O2 mobil číslo 721 515 012.

Těšíme se na setkávání s vámi na některé z připravovaných akcí!

Zábavně o stáří

Snad jen ti, kteří nesledují některý z českých hovořících televizních programů je neznají. Moderátoři, baviči a nositelé dalších uměleckých profesí - Aleš Cibulka a Vladimír Hron spolu s týmem spolupracovníků a za podpory Moravskoslezského kraje, pozvali více než 230 seniorů ze čtyř okresů do ostravské Janáčkovy konzervatoře k účasti na zábavně vzdělávací pořad nazvaný "Zábavně o stáří".

I když v úvodní části oba jmenovaní umělci poměrně těžkopádně a s umělou nadsázkou navazovali kontakt s publikem, postupem času - při besedě se zástupci z různých sfér společenského života kraje, zejména pak v ryze kulturní části pořadu si obecnost zcela získali na svou stranu, o čemž svědčily nadšené projevy obecnosti.

Kdo tvrdí, že senioři se musí šetřit, že pro ně je jen fajfka, bačkory, nanejvýš důlek a kuličky, ten se setsakramentsky mýlí. Pádny důkaz o omylu předložily stovky seniorských sportovců ne jen z ČR, ale i z dalších evropských ba dokonce zámořských zemí.

V Ostravě se rozdělával rekordní počet medailí

Na rozmezí června a července se v Ostravě uskutečnil evropský šampionát v basketbalu veteránů, z nichž převážná část byla tvořena seniory ve věku 55 až 77 let. Turnaje se zúčastnili sportovci z dvaceti zemí světa. Nejdále to měli basketbalisté z Brazílie a USA. Kromě „mladých“ veteránů do bojů zasáhly týmy seniorů v kategoriích 55+, 60+, 65+, 70+, ale též 75+! Rozděleno bylo na 900 medailí a patnáct pohárů. Nejúspěšnější výpravou byla reprezentace Ruska.

Ze snímků je zřejmé, že zúčastněným seniorům bačkory a fajfky nesluší...

Příspěvky/poptávka ze seniorských organizací

Ostravské organizační centrum občanského sdružení (spolku) SENIORS připravuje na závěrečné období sezóny 2014 seniorský tenisový turnaj. Pro přípravu propozic turnaje je potřeba získat relevantní podklady a proto se touto cestou tážeme seniorských tenistů, mají-li zájem o účast v dlouhodobém turnaji. Ten by se měl odehrát na základě termínové domluvy vylosovaných soupeřů jak ve dvouhrách, tak i ve čtyřhrách - muži, ženy - na tenisových kurtech TJ Ostrava na Varenské ulici v Ostravě.

Svůj zájem ve formě předběžné přihlášky s uvedením spojení, věku a soutěže zašlete na E-mail: seniors-ostrava@klikni.cz. Telefonické dotazy je možno vznášet na "oskarovském - vodafonském" čísle 773 564 628.

ŽIVOT BEZ BARIÉR

10. - 12. 10. 2014

Výstaviště Černá louka Ostrava

Jak aktivně trávit důchodový věk? Jak usnadnit a zpříjemnit seniorům život? Jak pomoci handicapovaným vést plnohodnotný život? Jaké změny a úpravy vyžaduje zdravotní omezení? Jaké jsou novinky na trhu s pomůckami pro zdravotně znevýhodněné osoby?

Odpovědi na tyto a další otázky najdete na výstavě Život bez bariér, zaměřené na seniory a osoby s handicapem. Cílem výstavy je pomoci lidem s různými druhy handicapů, a to jak zdravotními, tak společenskými a přispět tak ke zlepšení života, integrace do společnosti ve všech sférách jejich činnosti.

Letošní třetí ročník výstavy Život bez bariér se koná ve dnech 10. - 12. října 2014 na Výstavišti Černá louka v Ostravě. Najdete zde pestrou nabídku firem poskytujících sociální a asistenční služby, úpravy bydlení, vozidel, možnosti trávení volného času a cestování.

K vidění budou opět praktické ukázky a prodej pomůcek pro seniory, handicapované a děti. Chybět nebudou například speciálně upravená vozidla, schodolezy nebo sportovní kočárky pro oblíbené venkovní aktivity, jako jsou turistika, cyklistika, jogging či on-line brusle, kočárky a vozíky určené pro děti a dospívající a jiné kompenzační pomůcky. Můžete si nechat vyšetřit sluch, nechat si poradit od specialistů na výživu nebo navštívit stánek Knihovny města Ostravy pro handicap. Ta se zaměřuje jak na zrakově, mentálně, tak i sluchově handicapované.

Připraven je také bohatý doprovodný program plný přednášek na různá témata, např.: Jak se žije seniorům, Bezpečnost seniorů, Bezbariérová dovolená v Česku, Zdravá výživa aj. Návštěvníci mohou shlédnout ukázkou výcviku vodičů a asistenčních psů, canisterapie, ale také vystoupení tanečního souboru seniorek Jiřinky z Paskova, hudební vystoupení Trigon Band, tradiční romský tanec a moderní taneční kreace latinskoamerického stylu dětí Taneční skupiny Společně - Jekhetane nebo Taoistické tai chiTM vnitřní umění pro zdraví.

Krajská rada seniorů Moravskoslezského kraje pro prvních padesát zájemců připravila volné vstupenky, které zahrnují rovněž volný vstup na souběžně probíhající výstavu o bydlení "Teplo domova". Na této výstavě budou prezentovány novinky a trendy z oblasti stavebnictví, vytápění, vybavení interiérů a exteriérů. Zájemci o volné vstupenky se mohou přihlásit cestou kontaktního portálu na webových stránkách Krajské rady seniorů (www.ms-seniors.cz) „Napište nám“ nebo na mobilní telefony s čísly 727 843 899 nebo 721 515 012.

Obcím, městům a seniorským organizacím Krajská rada seniorů umožní aktivní prezentaci na výstavě Život bez bariér, pokud svůj zájem projeví do 15. září 2014 telefonicky na čísle 721 515 012.

Prezentace může obsahovat rukodělné práce a jiné trojrozměrné předměty jakož i elektronické snímky z aktivit pro seniory nebo z jejich společenského života.

KRAJSKÁ RADA SENIORŮ MSK

www.ms-seniors.cz

Předseda krajské rady: Milan Fabián

Sídlo: U Tiskárny 1, 702 00 Ostrava

tel: 721 515 012 E-mail: kr-rscr.msk@klikni.cz

Domov seniorů Havířov, středisko LUNA je vlastně mladice

Je to trochu zvláštní, ale velmi příjemné, když mnoho desítek seniorů ve věku více jak sedmdesát let, žije v zařízení s poetickým jménem LUNA, které navíc ještě právě v září letošního roku oslavuje teprve své dvacáté narozeniny.

Abych pravdu řekla, když se podívám na denní program tohoto Domova seniorů Luna v Havířově Šumbarku, vůbec mi nepřipadá, že by se tady mohl někdo i v pokročilém věku nudit.

„Naši senioři tady mají velice pestrý denní program, zaměřený na kulturu, cvičení, soutěže a mnoho dalších aktivit,“ říká sympatická paní vedoucí Mgr. Yvona Osmanczyková.

Je vidět, že má svou práci ráda, protože jen srší různými nápady co se bude v zařízení pro seniory dál zvelebovat.

„Až budeme mít po velké rekonstrukci, která už je tak zvaně „na spadnutí“ budou mít naše prostory bezbariérový přístup, nové koupelny, požární zabezpečení a další nutné opravy tak, aby naši uživatelé se mohli pohodlně pohybovat a bylo zajištěno

jejich bezpečí. Vchody do jednotlivých pokojů, ale i další vylepšení, třeba nová okna a zateplenou budovu. Naši uživatelé, kteří budou mít v době rekonstrukce trochu ztížený pobyt, to nakonec ocení“, dodává paní vedoucí.

Před realizovanou rekonstrukcí máme naplánován krátkodobý přesun některých seniorů do podobného zařízení v Karvině. Pak se ale vrátí do vylepšeného prostředí, aniž by pocítili hluk, prach a vše, co se stavbou souvisí. Než se ale začne s opravami, užijí si obyvatelé Domova seniorů Luna společný týden oslav právě dvacátých narozenin jejich zařízení. Bude to v týdnu od 15. - 19. září 2014.

„Bohatý program se u nás pilně připravuje už delší dobu, a tak věřím, že se všem našim seniorům bude líbit. Čeká je řada soutěží, koncerty, rozhovor s osobností v „křesle pro hosta“, ale i „Den otevřených dveří“, kdy k nám mohou přijít rodinní příslušníci nejen na prohlídku zařízení, ale budou mít možnost se rovněž aktivně zapojit do všech našich připravených aktivit,“ říká paní Yvona a je zřejmé, že toto vše vyžaduje mnoho starostí. Když k tomu připočítáme ještě veškerou běžnou péči o klienty, budou mít všechny pracovnice plné ruce práce.

Abych se seznámila alespoň trochu s celým Domovem pro seniory Luna a mnohými aktivitami, ujala se mne aktivizační pracovnice Renáta Szkwarová. Prošly jsme krásnou knihovnou s regály plnými různé literatury, která ale slouží také jako koncertní sál. Je vybavena klavírním křídlem, na které mi paní Renáta na ukázkou zahrála Maláskovu skladbu. V pohodlných křesilkách se sedělo dobře a poslouchalo ještě lépe. Ale za pozornost v knihovně stojí určitě i „retro koutek“, vybavený pohodlnými koženými křesly, stolkem, ale i stylovým nádobím, aby přiblížil ony staré, dávné časy.

Jak mi paní Renáta prozradila, koncerty se v tomto sálku konají každé úterý a ona vždy ráda zahraje. Ti, kteří umí hrát na nějaký nástroj se přidají.

„Někdy k nám přicházejí i jiné soubory, třeba ženský pěvecký sbor Canticorum, nebo známé „Havířovské Babky“.

Procházíme velkou jídelnou s odděleným koutem hobby kuchyně, kde si může každý, kdo má zájem, sám upéci třeba koláče.

Povídáme si opět o bohatém denním programu, kde nechybí snad nic, co by mohlo starší občany zajímat a čeho by se mohli zúčastnit.

Po krátké exkursi domovem klepeme na dveře pokoje třiadevadesátileté paní Milady Hilové. Otevírá usměvavá paní, která má ve svém pokoji krásně světlo, okno plné květin, v příborníku krásný porcelánový servis. Senioři si mohou do svého nového domova přinést své oblíbené věci, třeba bytové doplňky, krásné nádobí nebo obrazy. A paní Hilová je ráda, že nás vidí. Prostě, má ráda návštěvy...

Když se vracíme kolem výtvarné dílny dostávám do ruky časopis „Duha“, který vydává paní Mgr. Eva Kudláčková (sociální útvar) za přispění každého, kdo rád něco napíše, nebo vyfotografuje. Je to měsíčník a klienti si v něm rádi čtou. Dozvědí se v něm např. o chystaném programu, o zájezdech, o návštěvách a pod.

Domov Luna skýtá velmi pozitivní prostředí, které je důležité pro třetí třetinu života. Je zde snaha, aby lidé nemysleli jen na své stáří, které nebývá vždy radostné, ale, aby se snažili využít každý den do kterého se probudí co nejvíce a co nejlépe. S paní magistrou jsem si domluvila další návštěvu, a to nejpozději při „oslavách“ 20. narozenin Domova seniorů.

Hana Kuchařová

V rámci každoročně vyhlašované ankety Senior roku iniciovalo město Ostrava také literární soutěž pro žáky 5.- 9. ročníků základních škol. Vybranými tématy byly např. **"Jak vnímám svou babičku, svého dědečka?"** či **"Mezigenerační dialog"**.

Do soutěže bylo zasáno množství slohových prací, z nichž vám některé v tomto vzpomínání přibližujeme.

Do dalšího milého vzpomínání na prarodiče se teď s námi přeneste...

Vlaky a babička

Začal bych asi tím, že mám docela veliké štěstí, že všichni čtyři mí prarodiče jsou ještě na světě. Tím pádem mám s nimi obrovskou spoustu zážitků. A některé z nich jsou opravdu neuvěřitelné. V průběhu let jsem pochopil, že moje babička Anička má nějakou divnou spojitost s vlaky. Její zážitky s tímto dopravním prostředkem jsou opravdu k neuvěření. Povím vám dva úplně nejzajímavější.

Ten první se stal asi před dvěma lety. Moje babička s dědou byli na výletě v Českém Těšíně a už se chystali na vlak, který je měl zavést do Frýdku-Místku a pak dále do Ostravy. Měli ještě asi 20 minut, tak děda navrhl, že se půjdou projít, ale babičku už bolely nohy, tak si už šla sednout na perón. Po chvilce nudného sezení se na nástupišti objevil vlak s otevřenými dveřmi a nápisem "směr Frýdek-Místek". Tak se babička zvedla z lavičky a sedla si do přistaveného vagonu. No a co se nestalo! Asi po 30ti sekundách se dveře zavřely, do kabiny nasedl železničář a vlak se dal do pohybu. Babička se svou flegmatickou povahou zachovala klid a nechala se vést pryč od nádraží. Po chvilce jízdy se vlak zastavil uprostřed obrovského depa plného malých motoráčků. To už i flegmatická babička začala trochu panikařit, vyběhla ven a utíkala za šoférem, který mezitím odcházel do neznáma.

Zastavila ho a zeptala se, kde vlastně je? Celkem vyděšený železničář babičce vysvětlil, že jen potřebuje doplnit palivo a že hned vyrazí zpět na nádraží. Tato zpráva babičku uklidnila a donutila ji jít si sednout zpět do vozu. Po chvilce se motorák rozjel zpět do stanice, kde nastoupil i vyděšený děda, který babičku hledal snad po celém Českém Těšíně. Od té doby už babička nastupuje do připravených vlaků maximálně dvě minuty před odjezdem.

Druhá historka se odehrála už před pěti lety, když se mí prarodiče vraceli z výletu z hor. Babička asi něco špatného snědla, proto se jí mezi Paskovem a Vratimovem udělalo špatně a musela jít na toaletu. A jelikož je babička starší člověk, má už umělé zuby. Když tak byla v tom vyprazdňování, do záchodku jí spadla i její protéza. Protože byly tyto zuby strašně drahé, vydala se je spolu s dědou hned po příjezdu do Ostravy na trať hledat, ale nenašly se. Zážitků z vlaků máme s babičkou a dědou spoustu a já doufám, že další budou přibývat.

Tomáš Vojkůvka, IX. B
ZŠ Paskovská 46, Ostrava - Hrabová

Babi a děda

Moje babička je moc prima. Je můj velký vzor. Hodně ráda s ní pečujeme. Vždycky je s ní legrace. Ráda nakupuje jak oblečení, tak potraviny. Jmenuje se Věra. Má velké hnědé oči a černé vlasy. Také ráda sportuje. Hlavně jezdí na kole. Neumím si představit, kdyby tady nebyla se mnou. A nezávidím těm, kteří nemají ani babičku, ani dědu. Nevím, co bych si bez nich počala.

Jsem ráda, že je se mnou i děda, který pracuje u aut. On sám má auto. Obdivuji ho, protože umí skvěle hrát na kytaru. Vždycky říká: „Jsem moc rád, že na kytaru hraješ aspoň ty. Mám z tebe radost.“ Když mě pochválí, je to jako pohlázení. Cítím se tak úžasně! Jako na obláčku! Je to úžasný pocit, stejně jako když mě pochválí babička. Prostě je to příjemné.

Děda je strašně chápavý. Když jsem mu na hlavě omylem vyholila proužek, tak po mě nekřičel. Chápal, že to bylo omylem. A to se mi na něm líbí, že mě chápe. Máme společný styl. Například máme rádi německou skupinu Rammstein. Taky máme moc rádi jídlo, které uvaří babička. S dědou jí říkáme, ať se přihlásí do „Prostřeno“, že jim to nandá.

Jsem ráda, že jsou tady oba se mnou, a že mě chápou. Jsou mi hodně blízcí, a jsem ráda, že zrovna já je mám jako babičku a dědu.

Klára Pačková, 5B
ZŠ Ostrava-Poruba

Výlety s mojí babičkou

Já a moje babička jsme toho spoustu zažily. Naše společné zážitky sahají až do doby, kdy mi bylo jen pár let. Vzpomínám si, že vždycky odpoledne nebo večer přijela z Havířova, kde bydlí, a ráno, kdy už rodiče šli do práce, mě vypravila do školky. Většinou jsem ale vstala dřív, abych s ní mohla strávit více času. Naše společné ranní debaty o tom, co podnikneme o víkendu, jsou nezapomenutelné.

Když jsem ještě chodila do školky a ne do školy, někdy jsem se prostě v pátek „ulila“ a jela za babičkou dřív, abychom mohly odjet na zahradu, kde máme malou chatku, ve které přespáváme. Zahradu kdysi koupila babička s dědou. Děda ale umřel, takže zahradu má teď „pod palcem“ babička. Nyní každý pátek po škole jedu domů, odložím si aktovku a pádím na první vlak, který jede do Havířova.

Společně strávené víkendy se vyvinuly i ve výlety, třeba do Prahy, nebo do Londýna, kam se chystáme na konci října. Jednou, když moje kamarádka přijela z Londýna a strašně si to vychvalovala, prostě jsem šla za babičkou a řekla jí: „Babi, co takhle domluvit se a udělat si výlet do Londýna?“ Jí to nejprve pobavilo, ale když zjistila, že to myslím vážně, začala nad tím uvažovat. Později kontaktovala tetu, která má s cestováním větší zkušenosti, jestli neví, kdy je dobré do Londýna letět, kdy jsou nejlevnější letenky a podobně. Nakonec z toho vzniklo, že letíme ve třech.

Poslední z našich povedených výletů nám pěkně vyprázdnil peněženky. Byly jsme s babičkou v Praze, kde jsme si naplánovaly návštěvu muzea hudby. Bylo hezké počasí, tak jsme si řekly, že si zajdeme na zmrzlinu. Po procházení starými uličkami Prahy jsme konečně dorazily ke stánku se zmrzlinou. Prodává v něm nějaká cizinka. Jediné, co jsme jí rozuměly, bylo, zda si s tím chceme sednout. My jsme řekly, že ano, a tak nám přinesla každé dva kopečky zmrzliny. Když jsme platily, doslova nám spadla čelist. Za ty čtyři kopečky zmrzliny chtěli 300 Kč. Myslím, že od té doby jsem zmrzlinu měla jenom domácí. Ne, že by to byl jeden z nejlepších zážitků, ale i takové se dokážou vrýt do paměti. Doufám, že to nebyl jeden z posledních.

Tereza Divišová, VIII. B
ZŠ Paskovská 46, Ostrava - Hrabová

Vidět všechny ty úsměvy bylo krásné...

Netradiční akci plnou sportu, úsměvů a dobrých skutků uskutečnil **Handicap sport club Havířov** spolu s Nadací Agel. Martin Kučera, předseda HSC Havířov vyhodnotil celou akci ve středisku Duhový dům Ostrava tímto způsobem: „Podpory Nadace Agel si velice vážíme, a to, že si na nás udělal čas tenista Radek Štěpánek, kterého do dneška všichni znali pouze z televize, nebo v lepším případě z hlediště, je pro nás všechny obrovský zážitek.“

Světově známý tenista si zde zahrál (poprvé v životě) boccii s handicapovanými sportovci, ale navíc udělal i radost třiačtyřicetiletému vozíčkáři Josefu Meyerovi. Ten měl poslední měsíce velké trápení s mechanickým vozíkem, přičemž na nový, hrazený zdravotní pojišťovnou, nemá nárok. Kvůli nesprávnému sklonu stupačky od vozíku však nemá Josef nohy v pravém úhlu, jak by měly být, a dostává křeče. „Současný vozík je navíc úzký a hrozí mi tak otlačeniny a proleženiny. Zároveň mám velké potíže s přesunem pomocí zvedáku jak do postele, tak do auta. Přenášet mě musejí dva lidé, protože sedačka vozíku je úzká a není možné zasunout pode mne plachtu od zvedáku,“ popisuje Josef Meyer své trápení. „Potřeboval bych odlehčený vozík s obručí se špunty, abych začal v rámci mých možností jezdit sám. Přitom bych posiloval svalstvo, které je momentálně ochablé, protože ho vůbec nevyužívám. Kalkulace na takový vozík však přesáhla 60 tisíc korun, což si nemohu dovolat.“

Nadace Agel v tomto případě přispěla padesáti tisíci korunami a mladý vozíčkář vůbec netušil, že symbolický šek mu předá sám Radek Štěpánek, spolu s výkonnou ředitelkou nadace Denisou Řísovou. Nebylo to však jediné překvapení. „Když jsem se dozvěděl, že v týmu Handicap sport clubu Havířov je dívka Nikol, která již dlouho Radka Štěpánka obdivuje a vždy, když může, sleduje tenis na Davis Cupových turnajích v Ostravě, napadl mě další dobrý skutek,“ říká Denisa Řísová. A podařilo se mi domluvit soukromou schůzku této fanyanky s Radkem Štěpánkem.

Nikol Vlochová toto setkání posléze komentovala:

„Pozvání na kafe s Radkem Štěpánkem jsme samozřejmě přijali a zúčastnili se ve větším počtu - s mojí maminkou, dědečkem a asistentkou Katkou. Posezení bylo velice příjemné a osobní.“

Radek Štěpánek měl pro mne dvě veliká překvapení: dres, ve kterém reprezentuje Českou republiku na světových turnajích a členku, kterou přivezl z DAVIS CUPU. Oba dárky mám podepsané i s věnováním, prostě úžasné. Posezení bylo příjemné a trvalo asi hodinu a půl. Stále bylo o čem povídat, Radek vzpomínal na své začátky v tenise a myslím, že by se dalo vzpomínat a vykládat ještě několik dalších hodin. Na vše mám nezapomenutelné a nepopsatelné zážitky. Radek Štěpánek je prostě super hvězda reprezentace České republiky, úžasný člověk - moc si ho vážím a za vše od srdce děkuji. Doufám, že naše setkání nebylo poslední a těším se na další.“

Na závěr celého „koktejlu“ sportu a příjemných překvapení nám výkonná ředitelka Nadace Agel poskytla krátký rozhovor.

„Handicapovaných lidí si velmi vážím. I z tohoto důvodu dělám nádhernou práci, při které se snažím pomáhat nejen zdravotně postiženým. Člověku dává úplně jiný pohled na život, když někoho potěší a uvědomí si, jaké má štěstí, že je zdravý. Kdokoli by měl mít v sobě pokoru a hledat radost v drobnostech. Víte, každé setkání s člověkem, kterému jsme pomohli, mi vykouzlilo úsměv na tváři. A to především, když jsem viděla, že se dotyčný dívá na některé životní problémy s lehkostí a zvládá k tomu ještě navíc potěšit své okolí.“

Co jste dala této akci Vy a co akce dala Vám?

„Jako NADACE AGEL jsme nechtěli pomoci pouze jedné osobě příspěvím na nákup nového vozíčku, ale chtěli jsme návštěvou tak významné osobnosti jako je Radek Štěpánek potěšit i další. Věřím, že se nám to opravdu podařilo. A co dala akce mně osobně? Nádherný den, který mě naplnil energií. Vidět všechny ty úsměvy bylo krásné. V takových chvílích si člověk uvědomí, že spousta potíží, které často každý z nás řeší, je úplně malicherná a není třeba se kvůli nim trápit.“

Jak pomáhá Nadace Agel zdravotně postiženým a seniorům?

„Naše nadace se věnuje osobám i sdružením, které se na nás obrátí s žádostí o pomoc. Podporujeme však i ty, které sami objevíme a shledáme, že pomoc potřebují. Přispěli jsme na nákupy vozíčků, pomůcek zdravotně postiženým lidem, ale i na rehabilitační pobyty. A senioři jsou v našem programu také velmi důležití, určitě na ně nezapomínáme. Ostatně, řada handicapovaných lidí je navíc v seniorském věku.“

O boccii (paralympijská hra podobná petangu) je čím dál větší zájem. V Moravskoslezském kraji sdružuje její příznivce **Handicap sport club Havířov** a právě s jeho členy se utkal světově známý tenista **Radek Štěpánek** ve středisku **Duhový dům Ostrava**.

„Musím uznat, že boccia je poměrně náročná ne fyzicky ale strategicky. I když jsem hrál s boccisty pouze chvíli, zjistil jsem, že velmi záleží na strategii. Bylo mi ctí si tento sport vyzkoušet,“ sdělil Radek Štěpánek po utkání.

ROZHOVOR

Baví vás i jiné sporty?

„Rád si zahraju fotbal, squash, nohejbal, baví mě i lyžování, ale musím být opatrný, abych si nepřivodil zbytečné zranění. Až skončím kariéru, tak si určitě tyto sporty dopřeji v plné míře.“

Řadu let jste hrál vrcholový tenis s oční vadou... Je obdivuhodné podávat špičkové výkony s několika dioptriemi na každém oku. Jak to zpětně vnímáte?

„Nepocítoval jsem žádné problémy, byl jsem asi zvyklý na to, co vidím a nepřišlo mi nic divné. Je ale pravda, že po vyšetření se doktor divil, jak vůbec můžu trefit míč. A když jsem řekl, že hraju profesionální tenis a jsem mezi padesáti nejlepšími na světě, tak málem upadl.“

O váš zrak pečují v Refrakčním Centru Praha. Neměl jste nutkání obrátit se na odborníky v zahraničí?

„V USA mi vybrali špatné kontaktní čočky, se kterými jsem měl problémy při hraní pod umělým osvětlením a někdy i v halách. Až díky zkušenostem, znalostem a citu výborného primáře Petra Nováka jsme po systematickém dvouměsíčním výběru našli čočky, které mi byly příjemné. Díky tomu mám dnes čočky, se kterými nepociťuji žádný handicap.“

Co pro vás tenis znamená?

„Zaměstnání a zábavu v jednom. Je málo lidí na světě, kteří mohou upřímně říct - mám práci, která mě baví. Tenis je můj život, točí se kolem něj všechno, co v životě dělám, a jsem za to rád. Díky tenisu poznávám různé země, kultury, spoustu zajímavých lidí. Na druhou stranu to ale znamená i spoustu času v letadlech, změny časových pásem, tréninky, fyzickou přípravu a pořád v plném tempu, týden co týden. Je to sport, kterému musíte věnovat 24 hodin denně, protože každá věc může ovlivnit výkon.“

Když přijdou prohry jak se s nimi vyrovnáváte?

„To je to největší umění - vyrovnat se s porážkami. Je potřeba je vstřebat, moc dlouho se v nich nepítvat a hlavně se z nich poučit. A potom se vrhnout znovu do tréninku. Mě porážky dělají lepším, protože je nemám rád.“

Zkusme skončit vesele, vždyť i při bocci jste rozdál plno úsměvů. Vzpomenete si na nějaký vtíp?

„Těch slušných je poskrovnu... Ale ano. Přijde chlap do baru a poručí si pět velkých panáků. Vyzunkne je, poručí si čtyři, pak tři, pak dva a dost těžkým jazykem nakonec říká barmanovi: To je divný, čím míň piju, tím víc jsem ožralej...“

Jiří Muladi

INSPIRACE

Muzikoterapie s etnickými nástroji

„Rytmus je pro mne silným tématem,“ říká Michaela Plecháčková, ostravská muzikoterapeutka, lektorka a speciální pedagožka. „Už od mládí mě nejvíce oslovují flétny a bubny, konkrétně rámové bubny, africké djembe a perkusivní nástroje, indánská flétna Siyotanka, dvojčka i příčné bambusové flétny.“

Michaela pracuje jako externí muzikoterapeutka v různých zařízeních a centrech, ovšem navíc působí v občanském sdružení Muzikohraní. „Nabízíme zde nejen odbornou muzikoterapii, ale také hudebně prožitkové programy, které metodicky vedeme tak, aby byly přístupné všem lidem, bez ohledu na jejich dosavadní zkušenosti. Kromě toho jsem založila ženskou bubnovací skupinu Luna, kde se prostřednictvím společného rytmu ženy propojují a ožívují kontakt se svými kořeny i dědictvím ženské linie.“

Manželé Plecháčkovi

Spolu s manželem Danielem Plecháčkem umí Michaela zprostředkovat skutečně nevšední zážitky, což mohou potvrdit i členové seniorského klubu Společnosti senior - ti byli interaktivním přístupem a hutnými rytmy přímo nadšeni.

„Práce výhradně s živou hudbou je velmi důležitým aspektem našeho pojetí muzikoterapie,“ vysvětluje Daniel, a přítomným předvedl i tzv. alikvotní zpěv. „Jde o harmonizaci hlasu i hudebního sluchu, právě hlasem v přirozeném ladění. Dostal jsem se k němu přes můj zájem o přirozenou hru na etnické nástroje, jako je šamanský buben, tibetské mýsy, australské didgeridoo, japonská bambusová flétna shakuhachi, či bubny z oblasti Persie - udu, darbuka, zarb, tar, mazhar a podobně.“

Skrze nástroje z různých koutů světa umí manželé Plecháčkovi vytvořit intenzivní prožitek z hudby, jakož i probudit v publiku nevšední nálady a třeba skryté příběhy. Tato muzikoterapeutická setkání jsou otevřená všem a uplatňují se v různých klubech, čajovnách, na společenských akcích, ale i v dětských domovech, centrech pro klienty se zdravotním postižením, či stacionářích. Díky grantové podpoře města Ostravy mají speciálně pro seniory letos v repertoáru program nazvaný Hudební mozaika.

(di)

Ta první a ta poslední... aneb „I malé věci dělají život velkým“.

Kdyby se mě někdo zeptal, která malá věc udělala můj život velkým, odpověděla bych bez zaváhání: „Cigareta“.

Malá, obyčejná cigareta s filtrem a papírovým náustkem jakékoliv značky. Ta poslední! Ne stopadesátáprvní - poslední ani třistapadesátáosmá - poslední. Ale ta skutečně poslední. Po ní už žádná jiná.

Každý kuřák ví, o čem to mluvím. Nejeden z těch, kteří se chtěli vymanit ze závislosti na nikotinu a zlovyku kouření, si nějakou tu poslední cigaretu zapálil. A po ní další druhou, desátou a po nějaké době znovu a zaručeně opět „tu poslední“.

Je zvláštní, že na svou první vykouřenou cigaretu si mnohý z nás pamatuje. Protože byla první. Na tu poslední ne, neboť málokterá byla skutečně poslední. Přesto si s každým novým rokem, s každým dalším zdražením cigaret, s každým příštím nekuřáckým partnerem dáváme znovu a znovu závazky a předsevzetí, jak s tím zlovykem skončíme. Je to jako pohádka se špatným koncem.

Ať už nás provázela ekonomická nepřízeň, rozpad vztahu, perzekuce kuřáků v kavárnách a restauracích, cigareta se nás držela přes to - anebo právě proto - dál. Jako plíseň, lišejník v nechtěném společenství se zdravým okolím. Protože stejně tak pozvolna a plíživě jako jedovatý povlak na přírodnině vzniká závislost na nikotinu.

I já si dobře pamatuji na svou první cigaretu vykouřenou v ohavném zákoutí školního dvora. Chodila jsem tenkrát do 7. třídy základní školy, když si mne vzali do péče dva třídní repetenti Lojza a Kódl a o velké přestávce, kdy se ostatní spolužáci procházeli na čerstvém vzduchu, mi zapálili v ústraní špinavého dvora první cigaretu. Už po několika „šlucích“ mi začínalo být divně, ale výsledný efekt se nedostal do finále, neboť nás objevil školník. Klukům vlepil pohlavěk, zabavil cigarety - možná pro vlastní potřebu - a na mne se jenom výhružně podíval.

K závěrečnému aktu došlo až doma. U rodinné večeře, neboť tato událost patří do prehistorického údobí, kdy se rodiny, tedy i ta naše, scházely večer u jednoho stolu, mi po jídle nabídl táta ze své stříbrné tabatěrky cigaretu: „Zakuř si.“

„Nekouřím.“

„Ale kouříš. Tak si vezmi! No tak, bude to?!“

Samozřejmě, že ho školník informoval, zapírání bylo zbytečné, a protože jsme tehdy rodičům neodporovali, cigaretu jsem si vzala. Táta mi ji elegantním gestem zapálil a pečlivě dohlížel na můj kuřácký výkon. Netrvalo dlouho a zbytek večera jsem strávila mezi čtyřmi stěnami našeho útulného záchodu. Táta Komenský, bez zbytečného kázání docílil, že jsem po cigaretě nesáhla do svých třiceti let.

Potom - asi z frajeřiny, z pocitu důležitosti, kterou cigareta mezi prsty vyvolává, také ze sounáležitosti k partě se z té první stala další a další, z frajeřiny zvyk, posléze zlovyk, návyk, závislost. Nemohla jsem se, a pociťvě řečeno, ani jsem nechtěla, se této závislosti zbavit. Nedovedla jsem si představit kávu bez cigarety, neboť cigareta ke kávě i čaji už nějak kultovně patří. Patří jako neodmyslitelná rekvizita i k řešení problémů, k debatám s přáteli. V namodralém dýmu ztrácí nepříjemné události ostré hrany a vše se zdá být

schůdnější. Ve školách, úřadech, čekárnách byly tehdy zřízeny kuřárny, populace se samovolně rozdělila na ty s cigaretou a ty bez. Kuřáci, perzekuováni nekuřícími byli k sobě vlídní a drželi pospolu svázání neviditelným lanem stejně vášně, což je dělalo v očích ostatních tolerantnějšími a vstřícnějšími.

Ano, o kouření vím své, neboť jsem tabákový průmysl aktivně podporovala plných 35 let. Moje kuřácká vášeň přešla do hotové posedlosti. Neváhala jsem běžet třeba o půlnoci do vzdáleného baru pro krabičku chybějících cigaret, neštítla jsem se vylovit z vlastního odpadkového koše větší nedopalky.

A přece, při každém praní záclon, kdy jsem zhnuseně hleděla do kávové břečky ve vaně, s každým pohledem na nadýchané obláčky záclon na oknech jsem uvažovala, že s kouřením přestanu. Ale ani to, ani pohled do zrcadla na žlutavou pleť a zahnědlé konečky prstů, mi ve skoncování s kouřením nepomohl. A myšlenku, jak to asi vypadá na mých plících, jsem zaháněla jako dotěrné bzúčení mouchy. Prostě se zdálo, že s cigaretou v prstech spočinu i na smrtelné posteli.

Ale nestalo se tak. Onemocněla jsem. Oslabená imunita a nepříznivé počasí mi pomohly k docela slušné angíně. Nemoc zaútočila pořádným náporům a během prvních pěti dnů jsem netoužila po ničem jiném než po konejšivé náručí postele. Když se mi udělalo lépe, začala jsem hledat cigarety. Nikde nic. Vysílena bezvýsledným pátráním jsem se vrátila do postele a během této nedobrovolné abstinence jsem si uvědomila, že už 6 - slovy šest dnů jsem nekouřila. Musela jsem připustit, že sama příroda mi podala pomocnou ruku a teď už to je jen na mé vůli.

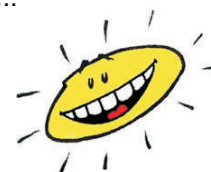
Snažila jsem se přidat k těm šesti dnům další, najednou tu byl čtrnáctý den bez cigarety a začala jsem být na sebe pyšná. Vážně jsem přemýšlela, že se pustím do boje se svým zhoubným kouřením. Přiznávám, že to nebylo snadné. Stála jsem před regálem s kuřivem v obchodě, stačilo natáhnout ruku; mýjela jsem kuřárnu ve škole, každý z kolegů by mi rád cigaretu nabídl; ignorovat v biografu známou partu rokující u společného popelníku rovněž vyžadovalo pořádnou vůli. Také jsem našla v kuchyňské skřínce zapadlou poloprázdnou krabičku cigaret Petra. Kdybych si zapálila, uvažovala jsem, nikdo by to neviděl, ale zradila bych sama sebe.

A věděla jsem, že stačí jedna jediná cigareta a budu zase tam, kde jsem byla. Právě ta jedna jediná cigareta, ta malá obyčejná cigareta s filtrem a papírovým náustkem jakékoliv značky.

Ta poslední - a proto už žádná jiná!

Svého vítězství nad omamným jedem, nad návykem silným jako železná košile, nad vlastní psychikou a to bez prášků, náplastí, skupinových terapií a bůhví čeho ještě, si cením i proto, že jsem znovu pánem svého těla a své vůle.

Jako by mi začal nový život, na jehož počátku i konci byla pouhopouhá malá, útlá, a jak by se zdálo zcela obyčejná věc: Cigareta...

Marie Szottková

Setkání na hranici

Den plný zábavy a pohody prožili slovenští a čeští senioři při setkání, které pořádal Svaz důchodců ČR - Krajská rada MSK ve Frýdku-Místku s Jednotou důchodců Žilinského kraje ze Slovenska.

Setkání seniorů se konalo v příjemném prostředí areálu Jablunkovského lesa. V pestrém programu se představily seniorské soubory z ČR i Slovenska. Pohodovou a srdečnou atmosféru umocnilo i krásné a slunečné počasí. Ti, kteří měli zájem, a nebylo jich málo, si mohli také zatančit či si udělat krátkou procházku areálem.

Předsedkyni Krajské rady Svazu důchodců **Zlatuši Paršové** a **Daliboru Kališovi**, předsedovi místní org. Svazu důchodců Frýdek-Místek, který také celou akci moderoval, jsme položili pár otázek:

Jak vznikla myšlenka organizovat Setkání na hranici? Kdo byl iniciátorem?

Před sedmi lety podepsali tehdejší předsedové krajských organizací Žilinského (Jednota důchodců Slovenské republiky) a Moravskoslezského (Svaz důchodců České republiky) kraje ing. Pavol Kozák a ing. Oldřich Pospíšil dohodu o spolupráci organizací důchodců. Další rok se uskutečnilo v Čiernej pri Čadci první "Setkání na hranici" a letos šesté "Setkání..." v Jablunkově. Proběhlo třikrát na Slovensku a třikrát v České republice.

Proč v setkáních pokračovat?

Pozitivní ohlasy na tuto akci, i když bývají v některých

případech ovlivněny počasím, nás přesvědčují o tom, že pořádáme věc velmi prospěšnou pro naše členy. Přináší nám to nové podněty pro práci, radostné a nezapomenutelné zážitky. A tak věříme, že budeme opakovaně slavit kulatá výročí opakování této zdařilé akce.

V čem vidíte přínos takových setkání?

Jde nám především o setkávání lidí - seniorů, abychom plnili smysluplně naše heslo "...aby člověk nebyl nikdy sám". Aby si odnášeli krásné kulturní zážitky a hrdost, možná i podněty pro sebe, jaká báječná vystoupení dokáží mnozí senioři připravit. V místech pořádání těchto akcí jsme se setkávali vždy s velkou vstřícností lidí z vedení příslušných měst a obcí. Příští, 7. ročník bude zase v rukách našich slovenských přátel, bylo to zpečetěno symbolickým předáním putovního poháru předsedkyní Zlatuškou Paršovou předsedovi Žilinského kraje Michalu Kotianovi.

Vystoupení taneční skupiny Beseda z Ostravy

Jak se setkání účastníkům líbilo?

Bezvadná nálada se už projevovala přímými reakcemi na místě - tančili a zpívali s hudbou i při vystoupeních. Stejně tak byla velmi pěkná účast, téměř 400 seniorů z obou stran. I když náš program probíhal po dobu 6 hodin, bylo to mnohým ještě málo a o půl páté odpoledne se jim ještě nechtělo odjíždět.

Byla to opravdu zdařilá akce a jak to vyjádřil Mišo Kotian - nasadili jsme opět laťku hodně vysoko. Ale jak známe naše slovenské přátele, máme se za rok na co těšit!

*S protagonisty setkání rozmlouvala Ludmila Holubová
Foto: Mária Žideková*

Vydává Společnost senior, občanské sdružení za přispění grantu Statutárního města Ostravy, Městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz a Statutárního města Havířov.

Zodpovědný redaktor: Ing. Ludmila Holubová
Redakční rada: MUDr. Hugo Příbyl, PhD., Marie Kalinová, Hana Kuchařová, Eva Mudrová, Ing. Jiří Muladi.
Registrační značka MK ČR E 14221
Adresa redakce: Společnost senior, Na Jízdárně 18, 702 00 Moravská Ostrava
IČO 265 95 982
Tel.: 724 276 672 ; 728 466 105
e-mail: info@seniortip.cz www.seniortip.cz

MISS staré koleno

V období od dubna do července 2014 proběhnul v 6-ti vybraných zařízeních sociální péče další ročník projektu „Miss staré koleno“.

V porotě zasedly známé osobnosti – paní Regina Rázlová, paní Eva Hrušková a pánové Jan Přeučil, Tomáš Magnusek, Ivan Vyskočil a Eduard Hrubeš.

Veškeré informace o projektu vč. fotografií a odkazů – viz: www.mladi duchem.cz

Podpora projektu: APSS ČR

DD Čížkovice - 25. 4. 2014

DD Nezdenice - 17.5.2014

DD Onšov - 31.5.2014

DPS Heřmanův Městec - 14.6.2014

DPS Boskovice – 26. 6. 2014

DD Nové Strašecí 10. 7. 2014

Děkujeme všem soutěžícím dámám i spoluorganizátorům...

Generální partner projektu:

Hlavní partner projektu:

Partneři projektu:

